

Hr. Søren Søndergaard har ordet for at motivere sin forespørgsel.

Begrundelse

Søren Søndergaard (EL):

33.000 flere arbejdsløse og 60.000 fuldtidsjob, der er erstattet med 60.000 deltidsjob, er status på regeringens beskæftigelsespolitik, som er blevet kaldt »Flere i arbejde«.

Nu er jeg måske ikke den store talmagiker, men alligevel synes jeg på den baggrund at kunne konstatere, at flere arbejdsløse og færre fuldtidsjob stemmer meget dårligt overens med at få flere i arbejde. Så når vi har rejst denne forespørgsel, er det ikke primært for at få en langhåret debat om tal, for os handler det om mennesker. Det handler om folk, der er blevet fyret fra Danish Crown i nord til Vestas i syd, fra Vestfrost i vest til Royal Copenhagen i øst, for de mennesker og for tusinder af andre, som har fyringer og udsigt til fyringer og langvarig arbejdsløshed i udsigt. For dem er det ikke et statistisk spørgsmål, det er konkret virkelighed.

Det er det også for pædagogerne i daginstitutionerne, for hjemmehjælperne, for lærerne i folkeskoler og på gymnasier, for rengøringsassistenter og for mange andre, som har et behov for, at der kommer nogle flere hænder og nogle flere hoveder til at hjælpe til med at få tingene til at fungere ordentligt.

Regeringens skattelettelser, de største til de rigeste, har fået lov til at virke, men den eneste tydelige virkning er, at arbejdsløshedstallet ikke er faldet, og det, det er faldet, er kun faldet, fordi folk er kommet i aktivering. Derfor bliver man nødt til at spørge: Hvad så nu? Hvad har regeringen i posen til forbedringer af beskæftigelsen?

I første omgang er spørgsmålet formuleret meget forsigtigt som blot et spørgsmål om at få arbejdsløsheden ned på det niveau, den var, før regeringen trådte til. Det er jo en meget forsigtig ambition. Vi stiller sådan set bare som spørgsmål til regeringen, om regeringen ikke ved det kommende valg vil efterlade situationen på samme niveau, som den var, da de overtog den, og ikke på et meget værre niveau. Og derfor vent vi selvfølgelig også på, at ministeren vil komme med nogle nye og nogle kreative forslag til, hvordan der kan gøres noget ved den urimelige udvikling, der har været.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren for forespørgerne, og så giver vi ordet til ministeren.

Kl. 15.45

Besvarelse

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Lad mig indledningsvis gøre opmærksom på, at det grundlæggende går rigtig godt i Danmark.

Ledigheden toppede sidste år ved juletid med en ledighed på 183.900 personer, men ledigheden er i dag på 173.300, dvs. et fald på 10.600 personer. Det plejer at interessere især Socialdemokraterne, hvordan ledighedsudviklingen kan udregnes pr. dag, og jeg kan oplyse, at efter denne målestok er ledigheden faldet med 39 pr. dag siden årsskiftet.

I lighed med store dele af verden blev Danmark i årene 2002 og 2003 ramt af en afmatning i økonomien, som betød en stigning i ledigheden. I dag er alle enige om, at forhold som den 11. september, Irakkrisen, SARS-epidemien og faldet i dollarkursen var årsager til, at verdensøkonomien blev påvirket voldsomt. Det påvirkede også Danmark som en del af det åbne internationale samfund, der i stadig højere grad præges af samhandel og investeringer på tværs af grænser.

Jeg tror, vi kan kalde nogle af disse forhold historie, når vi taler om betydningen for Danmark og påvirkningen af ledigheden. Det er jo rent faktisk sådan, at det værste er overstået, for ledigheden er faldende og har været det i snart 1 år, og beskæftigelsen er også stigende efter en periode med stilstand.

Når vi ser bort fra det billede, som oppositionen vedvarende forsøger at opstille, har Danmark klaret den internationale lavkonjunktur uden at få grundlæggende ubalancer på arbejdsmarkedet eller i økonomien. Vi har en af verdens højeste beskæftigelsesfrekvenser, det vil sige, hvor stor en andel af befolkningen i den erhvervsaktive alder der er i job, og vi har et af de laveste ledighedsniveauer i Europa.

Når vi ser på landene omkring os, har vi et godt udgangspunkt som langt de fleste lande ikke kan gøre efter og rent faktisk misunder os. At Danmark er mønsterelevn i klassen fremgår også, når vi deltager i internationale sammenhænge, og når udenlandske eksperter og organisationer ser på Danmark. Vi har heller ikke været nødsaget til at overveje, endsige gennemføre